

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.785 van 3 februari 2016
in de zaak A. 218.117/XIV-36.870**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kathleen Dassen
 kantoor houdend te 2070 Burcht
 Pastoor Coplaan 241
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 januari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 158.657 van 16 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 22 januari 2016aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) is niet van toepassing op een jurisdictionele beslissing zoals het bestreden arrest. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht

te slaan, blijkt dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beweerde schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet slechts uiterst summier heeft aangevoerd en uitgewerkt. Door er in onderhavig verzoekschrift een uitgebreidere invulling aan te geven, ontwikkelt verzoeker in wezen een nieuw middel dat niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie kan worden aangevoerd. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing, noch in het bestreden arrest toepassing wordt gemaakt van het intern vestigingsalternatief zoals voorzien in artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat “hij bij terugkeer naar daar een risico zou lopen op ernstige schade [...] en hij onmogelijk terug kan naar zijn land van herkomst”, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden waaronder nieuwe elementen kunnen worden aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de stukken die verzoeker ter terechtzitting heeft neergelegd niet zijn vergezeld van een aanvullende nota zodat ze, met toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, uit de debatten worden geweerd. Verzoeker betwist in zijn enige middel niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen een correcte toepassing heeft gemaakt van de voorwaarden bepaalt in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet en maakt dan ook geen schending ervan aannemelijk. In de mate dat verzoeker meent dat de correcte toepassing van die bepaling een schending van zijn recht van verdediging meebrengt, betreft zijn grief in wezen een loutere kritiek op de wet waarvoor de Raad van State niet bevoegd is. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drie februari tweeduizend zestien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams